

klædt paa russisk i et socialt Klima som vort. Jeg tror nok, at man tør sige, at foreløbig tager man indenfor Landbruget ikke den Slags helt alvorligt. Men tog man det alvorligt, nærer jeg ikke Tvivl om, at Folk vilde melde sig, baade fra det mellemstore og det store Landbrug, og erklære, at en Lov som den foreslaaede rimeligvis vilde gøre mere Skade end Gavn. Spørger man Landbrugets Udøvere, er jeg sikker paa, at de vil svare og med stor Vægt kunne svare, at de finder den Vej, Lovforslaget gaar, farlig, fordi de Foranstaltninger, det tilsigter, let vil medføre mere Forstyrrelse end Forstaaelse mellem Parterne og saaledes virke splittende i Stedet for samlende. Dernæst vilde de ganske sikkert og efter min Mening med fuld Føje kunne svare, at de finder Lovforslaget overflødigt og derfor absolut forkasteligt.

Bouet: Mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Drachmann, har indgaaende beskæftiget sig med dette Spørgsmaal og nævnte bl. a. ogsaa Funktionærerne, som dette Lovforslag ogsaa omfatter. Jeg vil gerne med Hensyn til dette fremkomme med et Par Bemærkninger. Socialdemokratiet har jo aldrig interesseret sig særlig for Funktionærerne ud over dette, at man har haft Interesse i at faa Funktionærerne ind under den samlede Arbejdermasse, og specielt har man ikke interesseret sig særlig for den Del af Funktionærerne, som er Arbejdsledere. Da Socialdemokratiet i 1920 havde et Bedriftsraadsforslag under Udarbejdelse, holdt forskellige Arbejdslederorganisationer et Møde, hvor nuværende Nationalbankdirektør Lindberg holdt et Foredrag, og hvor han oplyste, at i det Forslag, som var under Udarbejdelse, havde man i Virkeligheden intet Hensyn taget til Funktionærerne. Da de samvirkende Fagforbunds Forslag fremkom i Oktober 1920, var der imidlertid kommet en enkelt Bestemmelse ind, som fastsatte, at hvis der i en Virksomhed var saa mange Funktionærer, som der fandtes Arbejdere, kunde der ogsaa vælges Funktionærer til Bedriftsraadet. Der var altsaa allerede der sket et lille Fremskridt, og i det foreliggende Forslag findes der ogsaa i et Par Paragraffer Bestemmelser, der tager Sigte paa Funktionærerne.

Denne Tilsidesættelse af Privatfunktionærstanden kan man imidlertid udmærket godt forstaa, naar man har hørt de Udtalelser, som Socialdemokratiets Ordfører under Behandlingen af Forslaget om 8 Timers

Arbejdsdagen, det ærede Medlem Hr. Schrøder, her i Tinget fremsatte. Han udtalte, efter at han havde forklaret, hvorledes Udviklingen indenfor Industrien var sket, følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse vil tillade mig at læse op: „Og for at nu ikke Arbejderen skal forfalde til Driveri, for at han ikke skal give sig til at kæle lidt for sit Arbejde, forsøge at bringe noget mere ud deraf, findes der i alle disse forskellige Virksomheder en Stab af Værkførere, Undermestre og Arbejdsledere, en Stab af i høj Grad unyttige Individuer, som kun gaar rundt og ser paa, at de andre arbejder. Hvis Industriens Ledere i højere Grad vilde forlige sig med Arbejderne, lade dem faa Indseende med Virksomhederne og give dem gode Kaar at arbejde under, vilde disse unyttige Opsynsmænd kunne beskæftiges med nyttigt Arbejde, og det vilde være muligt at indskrænke Arbejdstiden endnu mere“. Naar man ser denne Salve, som her er affyret mod en hel Stand, en Udtalelse, som jo paa intet Punkt er blevet afkræftet af noget andet Medlem af Socialdemokratiet, forstaaer man nok, at Interessen for denne Arbejdslederstand ikke er særlig stor. Jeg maa imidlertid paa det aller skarpeste protestere imod denne Udtalelse, som i Virkeligheden er en Haan imod en hel Stand, der ved sin Gerning indenfor Industrien, hvor den udgør det tredje Led, har bevist sin Eksistensberettigelse og ved sin Dygtighed har gjort sin store Indsats med Hensyn til Industriens høje Stade her i dette Land. Jeg føler mig ganske overbevist om, at hvis der fra denne Talerstol fra andre Partiers Side var fremsat Udtalelser af lignende Art imod Arbejderpartiet, vilde der derfra have rejst sig en overordentlig kraftig Protest, og jeg vil da ogsaa fra min Side protestere paa det aller kraftigste imod disse Udtalelser, som savner enhver Grund, men som klargør, hvorfor man i dette Lovforslag saa godt som intet Hensyn har taget til denne Stand.

I § 2, 4de Stykke, staar der, at ved Valget bør der tages videst muligt Hensyn til de forskellige Fag og Grupper, og der nævnes der ogsaa Arbejdsledere, men alene det Ord „bør“ viser Tendensen i hele Forslaget, thi det er klart, at Arbejdslederne er en Mindretalsgruppe indenfor en Virksomhed og som Følge deraf ikke selvstændigt, saaledes som Forslaget er formuleret, kan sætte noget Medlem ind i Bedriftsraadet, saa hvis de altsaa skal have nogen Repræsentant deri, kan det kun ske, for saa vidt Arbejderne vil sætte den paa-gældende ind. Ogsaa i den højtærede